

Медни щити ломеше...

Александър понечи да тръгне. Но Иоан го спря. Черните му очи ^{горяха} блестяха в сдържан пламенен копнеж.

- Ех, че молец си и ти! Чакай! - рече. - Но кой може да има такъв хубав глас? Не е ли тази къщата гдето живее Агнеса, бургундката?

- Да, - каза Добромир, - но стакто бургундката овдовя, при нея живее семейството на ватаха/ Андрея. Жена му е сестра на покойния. Те се преселиха от Дръстър. Ватахът има много хубава дъщеря...

В този миг гласът спря да пее и се чу някакъв бистър, волен смях. Едно предивно лице се показа ~~на прозорчето~~, сред саксиите ^с на цветята. Девојката хвърли бързо усмихнат поглед към тримата непознати и изведнъж ~~леко поблудна~~. ^{по лицето ѝ трепна чупаха.}

- Добър ден, Ано, - каза весело Добромир. - Прощавай... Но се бяхме заслушали в песента ти...

Девојката не можеше да откъсне взор от Иоана. Сякаш не вярваше на очите си, че хубавият княз стои пред портите на дома ѝ. ^{Той} Князът се усмихна.

- Защо не продължиш песента? Много ^{ми} хареса гласа ти...

Девојката се ^{смути} и бързо затвори ~~прозорчето~~. ^{се скри в къща.} Няколко души се подадоха от края на уличката, Александър дръпна брата си и тримата момци ~~бързо~~ се отдалечиха.

През нощта всички търновски черкви блестяха в хилядите трепети на воцениците. Там се молеха тия, които не бяха успели да се вредят около ^с Свети Димитър. Гъсти тъмни навалици се ^{гънаха} около черквата на Чудотвореца и чакаха да видят ^{Търчестаното} ~~свещено~~ шествие. Към десет часа след пладне светлите пламъци на борините очертаха пътя на шествието, което с мъка си пробиваше път между две крила развълнуван народ. Начело вървеше архиепископ Василий с целия